

Wana Kõnnu-Reinut (Reinwaldt) olid enne seda hea wiina jober, ja kinnustand füs inme magada kui ma parast foel olud. Kõnnu, Kapla looda aegast purustand ta Kapla looda mää söötus tubliste, nii sanna kui ta wiimases kui koit wandre prole magama jäiwid. Wiimases teind sõbrad ta hobup lahti, ja fontud sojupoole kütuma, aga hobune wiind mehe Kapla fõrnusoida. Skui nüid Reinut wiimases älepe kharand olud jüta wana piirne sööx. Hobune oga fõõnd fõrnus koudoole wochel rotata, ja woidand jüta Reinuti wassurega sabeli juud. Mees üteldud oga sabeli sööfs olewad, ta tulud wassurett waa maha, löind sabeli uspe ette, ja koudoand füs fõppuma.

„Tehse mees takki!“ hüidud ta, ja põru-
fand taguwast rufisega uspe prole. Nõna
mõrond ta täweli aega, oga aistata. —
Wiimases oga fõõnd mehe skannatus
offa, ja ta hüidud thie fõuga surija, ja
öölud: — „Skui te ristimimehed otch füs
Tehse mees takki, aga kui te Riwjõd waa-
mud otch, füs fõlge fõõge miind öiw!“

„Kes jäiwid oga füs siin. Ta hark-
dand wiimases parunini järele wootama
et kas se tõiht waa sõnti on, löind epite
hobup juure, ja poid oga foel fõhe
tõibale, et hobune wassurett uspe ühe
waia taurea tõe teefe waia toha waa-
surt woad, et mis wõtt se omistigi on.“
Kõnnu oga löind fõlmois takki: „fõrnus-
ristie! — fõrnus aed! —“ Oh ja poidas, nüid
koudoand mees ä. Skui suul, hüppand
ta wassurest, ja fõlufe wõluga fõrnus-
oest woad wõilla, suuni looda mööi
sõöfs tagof, ja dus ta sanna oma õnustust-
fõhe meesind. — Ta fõtt fõndid jäiwid kon
Kõnnu Reinuti joomine wõhämases.

„Kuss sörd olud jälle wana sarja sdaarl
wõstega nõmmes, ja heitud salmuuniale puu-
alla magama. Kõnnu oga nõidud ta
mees, et üses töwa miind, ja üteldud skui
moa ält: — „Mõis ja magad me rindel peal,
wõttse et ja rutte minema fõnd!“ — Skui
sõrja sõrd fõra suulud, sarand ta skui